

БОЖИЕТО ДОКОСВАНЕ

Мойсей

Дейвид Уилкерсън

8 Юли 2002

Докато пиша това в Израел е избухнала още една бомба, която убила 14 души. Хиляди ислямисти са се наредили за да се самовзривят, просто за да дразнят евреите. Но ислямът е обявил война не само на Израел, а и на християнството. Америка в момента живее в страх. Ние се страхуваме от още терористи самоубийци, биологически оръжия, дори и ядрена атака. Покровът на смъртта е надвиснал над нацията.

Къде е църквата в целия този хаос? По-голямата част от християнството е в състояние на смърт. Църквата е пълна с религиозни дейности, но те са преди всичко плътски. Божието присъствие липсва осезателно в настоящата криза.

Това е трагично понеже нашия Господ винаги разполага с лекарството за един свят, който е изпаднал в хаос. Това лекарство е изпитано с времето, което Той е използвал в много поколения за да събуди мъртвата Си, върнала се към греха църква. Лекарството не се е променило от сътворението на човека насам. То е просто следното: Бог издига избрани мъже и жени. Във времена като днешните, нашия Господ използва хора, за да отговори на кризата в света. Той докосва слугите Си по свръхестествен начин. Първо, Той ги преобразява. След това ги призовава за живот на пълно покорство на волята Му. Тези докоснати от Бог слуги са описани най-добре в Псалм 65:4: „Блажен онзи, когото избираш и му даваш да се приближи, за да живее в Твоите дворове.“

Накратко, Бог отделя такъв слуга. Духът му го води в интимно общение. И там, в страхотното Господно присъствие, слугата получава Божия ум. Той приема Божествен призив. Изведнъж душата му се изпълва със една спешна необходимост. Той излиза от това общение със слово от Бог и започва да ходи с духовна власт.

Библейската история ни показва този модел отново и отново. Много пъти Божия народ Го отхвърляше и се обръщаше към идоли. Те усвоиха езически практики, като ставаха все по-зли и корумпирани с всяко следващо поколение. Тяхното зло наскърбяваше и ядосваше Господ. Как биваха възстановявани? Във всеки случай Бог издигаше някой благочестив слуга: съдия, пророк, праведен цар.

Самуил е точно такъв пример. Той мърмеше Израел: „Но те забравиха ГОСПОДА, своя Бог; затова Той ги продаде в ръката на Сисара, военачалника на войската на Асор, в ръката на филистимците и в ръката на (враговете им)... Тогава те извикаха към ГОСПОДА и казаха: Съгрешихме, че оставихме ГОСПОДА... И ГОСПОД изпрати Ероваал, Ведан, Ефтай и Самуил, и ви избави от ръката на враговете ви отвсякъде, и вие живеяхте в безопасност.“ (1 Царе 12:9-11)

Тези докоснати от Бог слуги се превръщаха в инструментите на Божието освобождение. Те можеха да разпознават времената. И понеже познаваха Божието сърце, Господ ги използваше като пророци. Те говореха словото Му както на Неговия народ, така и на околните нации.

Няма съмнение, че Бог е докоснал някого, който е бил избран и призван. Такъв човек се отличава от всички други. Но защо Господ докосва някои определени слуги? Защо Той издигна Авраам, Моисей, Давид и някои други, за да възстановят народа Му и заради народите? Вижда ли Господ нещо специално в тях?

Не, тези фигури не бяха супер хора. Разбитите им, опропадени животи го доказват. Нито пък бяха просто предопределени да извършат нещата, които извършиха. Всеки човек има свободна воля и избира дали да следва или да отхвърли Божията воля.

Помислете за Саул. Той беше избран от Бог, докоснат от Него, изпълнен с Духа Му. Господ имаше чудесен план за живота му. Той се опита да установи за него „вечен“ трон. Но Саул пренебрегна Божия призив. Въпреки Божието помазание, той се разбунтува срещу Господ. Съдбата му не беше определена само от това, че Бог го беше избрал.

Когато Бог избере някого, за да бъде отделен за специална, спасителна работа, Той дава на този слуга два призива. И от това как слугата откликне на тези призови зависи силата и интензитета на Божието докосване в живота му. Първо е призива да се изкачиш. След това да излезеш. Животът на Моисей дава пример за тези примери.

1. Бог ни призовава да се изкачим

Този призив ни изкарва от заетостта на живота ни и ни въвежда в преследване на Божието присъствие. Помислете за Моисей. Когато той стана водач на Израел изведнъж стана много зает човек. Никое събрание в историята не е било толкова голямо и с толкова големи нужди. Божите хора бяха милиони. Животът на Моисей бързо стана много забързан, понеже съдеше и служеше на хората от сутрин до вечер.

Накрая се намеси тъстът на Моисей, Йотор. Той предупреди Моисей, че щеше да изтощи себе си и народа. Йотор посъветва: „Ти представлявай народа пред Бога и ти представяй делата пред Бога... И нека те всякога съдят народа... Така ще ти олекне и те ще носят товара заедно с теб.“ (Изход 18:19-22). С други думи Йотор казваше: „Ти си пастира, Моисей. Трябва да се усамотяваш с Бог. Дай на други задачата да раздават правосъдие и да съветват. След това се усамоти с Бог, търси лицето Му, ума Му, приеми словото Му. Това трябва да е най-важното за теб.“

Моисей се вслуша в този мъдър съвет. Той даде на други да съдят и да съветват. И реши да приеме Божия призив да се „изкачи“. Библията казва: „И Моисей се изкачи при Бога“ (19:3). „И ГОСПОД слезе на върха на Синайската планина. И ГОСПОД повика Моисей до върха на планината и Моисей се изкачи.“ (19:20)

Моисей ценеше Божието присъствие в живота си. Това определи силата на Божието докосване в неговия живот. Забележете как Господ отдели Моисей от останалите израилтяни, за да се доближи до него: „Така народът стоеше надалеч. А Моисей се приближи до мрака, където беше Бог.“ (20:21)

Моисей изобразява благословения чоек, за който говори Давид: „Блажен онзи, когото избираш и му даваш да се приближи, за да живее в Твоите дворове.“ (Псалм 65:4). Думата „избираш“ тук означава „да се задвижен, да си подтикван от Бог да се изкачиш“.

Много християни са имали този призив, тази Божествена нужда да общуват с Господ. Святият Дух ги призовава на планината на близостта с Него, казвайки: „Искам да те променя, да ти дам по-голямо помазание. Искам да те заведе по-дълбоко и по-далеко в Мен. Искам да ти открия пътищата Си като никога досега.“

Но не всички, които са призовани откликват. В резултат на това Бог не ги докосва с огъня и помазанието Си. Отначало те може би са казали: „Господи, няма да Те предам. Непрестанно ще търся лицето Ти.“ И за определено време те са се затваряли в молитва. Но след това не решават в сърцето си да изминат целия път с молитва. Не след дълго те пренебрегват Божия глас и тръгват по собствения си път. Те прекратяват призива Му да се качат там където е Той.

Повечето от онези, които са призовани и избрани, спират по средата на пътя към планината

Много вярващи спират по средата на пътя. Библията ни казва: „Каза още на Моисей: Изкачете се към ГОСПОДА ти и Аарон, Надав и Авиуд и седемдесет от израилевите старейшини и се поклонете отдалеч. Само Моисей да се приближи при ГОСПОДА, а те да не се приближават и народът да не се изкачва с него.“ (Изход 24:1-2)

Бог беше избрал шепата хора, които искаше да докосне. Той имаше чудесни планове за тези хора, особено за Аарон и синовете му. Те трябваше да бъдат лидерите свещеници на Израел. Господ беше казал на Моисей: „Ще осветя шатъра за срещане и олтара, ще осветя и Аарон и синовете му, за да Ми свещенодействат.“ (29:44). По същият начин Господ беше казал и на свещениците: „И вие ще Ми бъдете царство от свещеници и свят народ.“ (19:6)

Та, защо Бог каза на тези мъже в очите: „Покланяйте ми се отдалече. Не идвайте близо до Мен. Само Моисей да се качи на върха на планината.“ (виж 24:12). Истината е, че Бог познаваше греховете, които кипяха в сърцата на онези мъже. Те трябваше да се разправят с тях. Той искаше да докосне живота им, но нямаше как да го направи, докато те криеха греха си.

И така Бог им позволи да изминат само половината път до планината. Но дори и там Той им се яви свръхестествено, като облак от тъмнина: „И видяха израилевия Бог: под краката Му имаше като настилка от сапфир, чиято бистрота беше също като небето.“ (Изход 24:10). Тези мъже стояха в невероятното, кристално чисто Божие присъствие. Те дори ядоха и пиха там, на трапезата на Неговото присъствие. Но все още бяха „далеч“ от Него.

Старейшините на Израел стояха пред унищожителната Божия святост. Като че Той казваше: „Един грях държи сърцето ти и не ти позволява да приемеш цялото откровение, което искам да ти дам. Старата ти похот те ограбва от по-близко общение с Мен. Не можеш да бъдеш близък с Мен, докато имаше скрит грях.“

Опитайте се да си представите онези мъже, когато чуха следното слово: Бог беше казал на Аарон: „Ще те осветя за да те направя първосвещеник. Ще те облека в пурпурно и в злато. Ще те поставя като пример пред Израел.“ Но сърцето на Аарон беше омърсено от завист към Моисей. Той имаше и чувственост в себе си и се страхуваше повече от хората отколкото от Бог.

Бог беше казал на Надав и Авиуд, че щеше да им открие светостта Си. Но тези двамата бяха закоравени в пристрастеността си към прелюбодейството. Не притежаваха и грам от страха от Бог. Сега Господ им казваше: „Аз съм милостив Бог. Искам, когато дойдете в присъствието Ми да бъдете съкрушени.“

Бог беше казал на 70-те старейшини, че желае да ги издигне пред света. Но същите тези мъже отказаха да бъдат под властта на когото и да било. Те считаха себе си за надарени и святи като Моисей. (Това по-късно щеше да прерасне в бунт.) Но Бог ги призоваваше в присъствието Си. Той искаше да се разправи със смъртоносната им гордост.

Бог предупреждаваше избраните мъже, като ги призоваваше милостиво

Господ много искаше да използва тези хора. Той искаше те да бъдат съкрушени, така че да може да ги заведе по-високо. Така че в милостта Си ги призова да се качат.

Саул прие същия милостив призив. Сърцето на този човек беше хванато от демонични крепости. Той беше отишъл до Рама за да убие Давид, но Светият Дух го докосна. Царят лежаша цяла нощ в Божието присъствие. Беше смазан. Но дори и тази милостива, свръхестествена намеса не промени сърцето на Саул.

Лидерите на Израел сега стояха на подобен кръстопът. Те бяха на половината път към планината, на половината път към Божието докосване, на половината път към унищожителното Му присъствие. „И така, Моисей и Аарон, Надав и Авиуд и седемдесет от израилевите старейшини се изкачиха горе... Но Той не простря ръка срещу благородните от израилевите синове.“ (Изход 24:9-11). Обърнете внимание на последният стих: Господ не ги осъди. Истината е, че тези хора заслужаваха да бъдат убити поради греха си. Но единственото желание на Бог беше да ги изкупи.

След това четем: „И Моисей стана със слугата си Иисус и Моисей се изкачи на Божиата планина. А на старейшините каза: Чакайте ни тук, докато се върнем при вас.“ (24:13-14). Старейшините трябваше да стоят и да чакат, докато се върнеше Моисей. Но почти незабавно сърцата им бяха привлечени от лагера на израилтяните долу. Много скоро те вече не желаеха да чакат Господ.

Представям си как Надав и Авиуд първи напуснаха лагера. Те нямаха търпение да се върнат при необузданата тълпа и към похотливите си пътища. Така че последваха призива на плътта си. Въпреки че Бог им се беше явил в тъмния облак, въпреки че им беше позволено да ядат и пият в присъствието Му, те си тръгнаха от онова място без да бъдат докоснати.

Тези двама мъже изобразяват християнските лидери днес, които свободно се предават на похот, порнография, прелюбодеяние. Те са толкова закоравени от греха си, че нищо не може да ги докосне. Те отхвърлят всеки милостив призив на Святия Дух, всяко осъдително послание от Неговите пророци, всяка среща със Самия Господ. Те пренебрегват всеки Негов опит да ги спаси.

Следващите, които бяха изкушени бяха Аарон и останалите благочестиви лидери. Един след друг те прошепваха: „Не знаем какво се е случило с Моисей. Може да ни е изоставил.“ Скоро след това всички старейшини повтаряха тази лишена от вяра песен. Това бяха хора, които бяха призовани от Бог за живот на молитва и общение с Него. Но един по един те си тръгнаха от присъствието Му недокоснати. Те не се покаяха, не копнееха за светостта Му. Вместо това те се върнаха към омразната религиозна плът.

А горе на планината Моисей преживяваше пълното Божие докосване. Как? Той беше покорен на Божия глас. Беше последвал призива Му да се качи горе: „Тогавя ГОСПОД каза на Моисей: Ела горе при Мен на планината и стой там“ (24:12). С други думи Бог казваше: „Ела в присъствието Ми. Просто стой там заради Мен.“

В продължение на шест дни Моисей стоя извън облака на славата. Аз вярвам, че точно през тези шест дни старейшините си тръгнаха от лагера. Те бяха убедени, че Бог нямаше какво повече да им каже. Но Моисей се покори на Господ като чакаше. След това четем: „А на седмия ден ГОСПОД извика Моисей отсред облака... И Моисей влезе сред облака и се изкачи на планината. И Моисей стоя на планината четиридесет дни и четиридесет нощи.“ (24:16-18)

По време на тези 40 дни Моисей прие невероятно откровение от Господ. И точно както Бог призова Моисей, така Той призовава слугите Си на планината днес. Духът Му ни призовава да се качим по-високо, по-дълбоко в Него, отколкото някога сме били. Той ни призовава към общение, близост, към това да говорим с Него очи в очи като Моисей.

Всъщност Господ ни е дал същата заповед да Го чакаме: „Теб чакам цял ден.“ (Псалм 25:5). „Но онези, които чакат ГОСПОДА, ще подновят силата си“ (Исая 40:31). „Онези, които Ме чакат, няма да се посрамят.“ (Исая 49:23). Пасаж след пасаж ни призовава да чакаме Бог. Въпреки това много колко от нас се връщат към старите си пътища? Колко от нас са придърпани от плътта към мъртвата форма на религия?

Святия Дух говори това в сърцето ми: „Дейвид, онези, които чакат в присъствието Ми, ме хранят. Тихото им поклонение, очакването им да чуят гласа Ми, са Моята храна.“ Такива докоснати от Бога слуги са решили: „Ще чакам Господ. Няма да приема нищо друго освен общение с Него очи в очи. Няма значение какво правят другите в ходенето си с Него. Искам Бог да ме отведе на такива места с Него, на които другите отказват да отидат.“

2. Бог ни призовава да излезем

“И Моисей взе шатъра и го постави вън от стана, далеч от стана, и го нарече шатър за срещане, и всеки, който търсеше ГОСПОДА, излизаше при шатъра за срещане, който беше вън от стана.” (Изход 33:7)

Това не беше шатъра в пустинята, който все още не беше построен. Този шатър беше по-скоро „шатъра за срещане“. Той служеше като молитвена стая на Моисей, когато ходеше да се среща с Господ. Защо Моисей премести този шатър далеч от стана? Той направи това понеже израилтяните се бяха омърсили. Те бяха отхвърлили Божиата власт и вместо това се бяха обърнали към неописуемо зло от всякакъв род: идолопоклонство, чувственост, прелюбодеяние, голота.

Накрая Бог трябваше да махне присъствието Си от Израел. Той заяви: „Не мога да ходя сред омърсени хора. Вие сте коравовратни, заслужавате да ви унищожа. Сега вземете украшенията си и спрете ходите толкова важно. Ще реша какво да правя с вас“ (виж 33:5).

Плащеницата на смъртта се стелеше над стана. Бог беше премахнал огнения стълб и присъствието Му не можеше да се види. Така е и днес – атмосфера на смърт витае над църквите, в които Бог е премахнал присъствието Си. Няма значение колко силно пее събранието, какъв е метода на хваление или колко много пастира се опитва да докосне емоциите на хората. Мястото е мъртво, лишено от Божието присъствие. Проповедите са безжизнени, липсва осъждение. А овцете са гладни и в нужда.

Моисей знаеше, че само Божието присъствие дава живот. Така че той непрестанно ходеше в шатъра за срещане и се молеше: „Господи, само едно нещо прави Израел различен от другите народи: Твоето присъствие. Без теб сред нас ние не сме по-добри от езичниците. Безсилни сме срещу враговете си. Ако нямаме присъствието Ти, няма смисъл да съществуваме. Можем да се откажем на часа. Няма да продължа без Теб.“

Господ каза на Моисей, че нямаше да се върне в омърсения стан. Но Той се съгласи да прати един ангел, който да води Израел: „А ти иди сега, води народа на мястото, за което ти говорих. Ето, Ангелът Ми ще ходи пред теб.“ (32:34). След това Той обеща: „Ще изпратя пред теб ангел и ще изгоня (враговете ти)... и ще ви заведе в земя, където текат мляко и мед; понеже аз няма да вървя помежду ти“ (33:2-3).

Трябваше да прочита няколко пъти последният стих преди да разбере какво казваше Бог. Накратко, Той казваше на народа Си: „Продължавайте, давайте напред, бийте се. Ще победите враговете си. Ще имате къщите им, лозята им и собствеността им. Ще изпълня всичките Си обещания към вас. Но присъствието Ми няма да е сред вас.“

Този пасаж обяснява голяма част от това какво се случва с Божиата църква днес. Неизброим брой пастири и събрания се движат без Божието присъствие. Те строят огромни църкви, имат огромни събрания, имат много пари. Някои от тях дори гонят демони и изцеряват болните. Но Самият Господ не е сред тях. Христовото присъствие не може да се види никъде сред тях.

Исус предсказа, че такива неща ще се случат в последните дни. Водени от плътта служители ще вършат велики дела, като няма да се притесняват дали Господ е сред тях. Всичко, от което се интересуват те е дали са платени сметките им и дали хиляди хора се тълпят в църквите им. Някои пастири дори се страхуват от Божието присъствие. Те няма да позволят на други служители да проповядват, понеже се страхуват, че осъдително послание ще им изплаши миряните.

В тези пасажии Бог им казва: „Продължавайте напред, просперирайте. Но бъдете готови за това, че гнева Ми може да дойде във всеки момент. Плътските ви амбиции и омърсение прогониха присъствието Ми от вас.“

Истинският Божи пастир, обаче, има една голяма грижа: „Господ сред нас ли е? Присъствието Му тук ли е?“

Моисей знаеше какво трябва да се направи, за да се върне Божието присъствие

Божието присъствие няма да се върне в никое събрание, докато служителят и хората не оставят всяка мръсотия. Те трябва да оставят всяка похот и да изчистят сърцата си.

Израел беше напълно омърсен, включително и Аарон и свещениците. Така че Моисей остави стана и отдели себе си за Господ. Бог незабавно изпълни шатъра за срещане с присъствието Си: „И когато Моисей влезеше в шатъра, облачният стълб слизаше и заставаше на входа на шатъра, и ГОСПОД говореше с Моисей... И ГОСПОД говореше на Моисей лице в лице, както човек говори с приятеля си.“ (Изход 33:9-11)

Моисей е ярък пример за това какво трябва да се направи, за да се върне Христовото присъствие в едно събрание. Първо, служителят трябва да отдели себе си за Бог и да се затвори в ходатайствена молитва. След това святия остатък трябва да последва пастира си, като остави цялата мръсотия. Дух на покаяние ще проникне в този нов стан. Скоро сред тях ще дойде чисто поклонение и хората ще разберат, че Господ се е върнал.

Това е единственият начин да върнеш Божието присъствие: да откажеш да стоиш в мръсотията. Може би ще кажеш: „Това е старозаветна теология. Не можеш да я приложиш в Новия Завет.“ Но Павел ясно ни предупреждава: „Не знаете ли, че сте храм на Бога и че Божият Дух живее във вас? Ако някой развали Божия храм, него Бог ще развали; защото Божият храм е свят, а този храм сте вие.“ (1 Коринтяни 3:16-17)

Накратко, Бог ни казва: „Премахнете от себе си всяка похот: порнография, алчност, прелюбодейство. Оставете горчивината, която се намира у вас. Отдалечете се от мястото на омърсението.“ Приказките за такова отделяне може би не звучат като „нормалното“ християнство. Нормалното ходене с Исус днес означава да прочетеш една глава от Библията, да се молиш на път за работа и да ходиш на църква в неделя. Но, възлюбени, ние не живеем в нормално време. Бог днес призовава народа Си към радикално християнство.

В този момент хиляди мюсюлмани са се наредили на опашка и умоляват: „Позволи ми да умра за вярата ми.“ Те се молят посветено по шест пъти на ден. А през цялото време десетки хиляди американски християни седят мързеливо пред телевизора и пият мръсотия. Както споменах по-рано, обществото ни е на ръба на още по-голяма разруха. Треперим при мисълта за следващата терористична атака. Но християнството, което света вижда е слабо, безсилно, изпълнено с плът, не се моли.

Ще се нуждаем от свръхестествено преливане на Божието присъствие в църквата Му, за да може тя да оживее наново. А това означава радикални мерки сред народа Му. Бог не те кара да се молиш по шест пъти на ден или да постиш по няколко седмици. Той просто иска да общува с теб.

Господ те моли да се срещнеш с Него на планината. Той иска да се качиш горе, да оставиш мястото на мръсотията. Голямото Му желание е да непрекъснато да те води по-дълбоко и по-далеч в сърцето Си. Ето така откликва Той на кризата в света. Той кара слугите Си да Го приемат по-сериозно от когато и да било досега. И ги изпълва с присъствието Си. Тогава човечеството ще види и разбере, че Исус Христос е Господ.

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 2002 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[The Touch of God](#) / [Божие докосване](#)